Spomini na praznovanje 95. rojstnega dneva

Andreja Hočevarja

PREGLED VSEBINE

- *Vabilo na praznovanje*
- *Prispevki za boj proti raku v spomin na mamo Marijo, brata Jerneja ter njegove žene Simone, ter žene brata Gregorja Nataše*
- *Potrdilo o nakazilu 910,00 EUR na Društvo Rdeči noski*
-

Čestitke:

Dr. Nataša Pirc Musar, predsednica Republike Slovenije
KO ZB NOB Kolezija -Murgle - TrnovoZveza borcev
Društvo izgnancev Slovenije KOLJ Vič- Rudnik

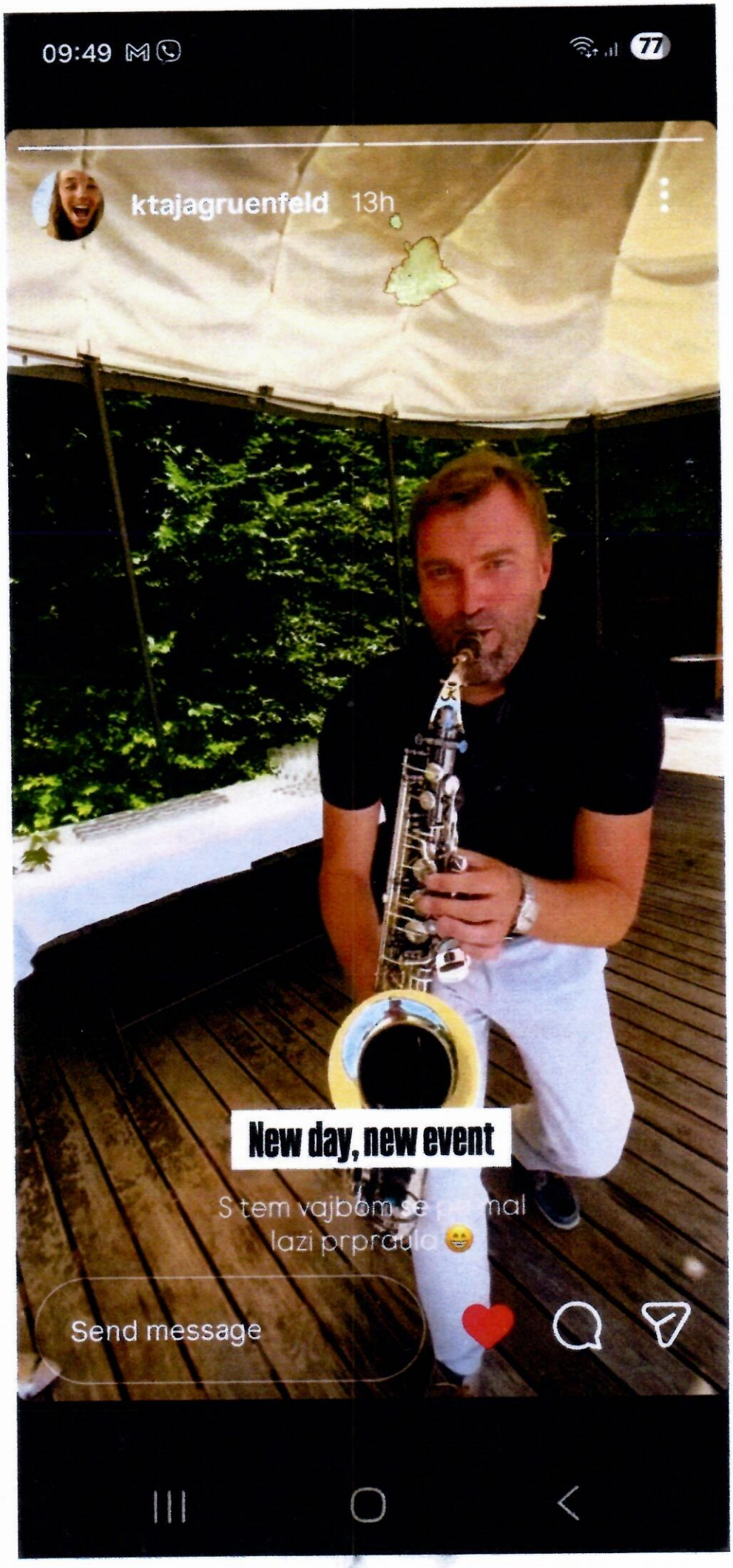
- *Zahvala Dr. Nataši Pirc Musar*

Čestitka vnukinje Kristine Taje Gruenfeld
Čestitka vnukov Tima, Toma, Taje, Sandre in Marka
(ponatis Mojih spominov na starša in brate)
Čestitka brata Grorja

- *Zahvala za čestitke in posebna zahvala hčerki Tjaši in Taji za organizacijo in vse drobne dodatne naloge.*

Slike: Ples z ženo Maričo, ples s hčerko Tajo, širša družina-omizja, Andrej in Mariča ob torti (kremšnite), širša družina ob torti, bratje ob torti

- *Spomini*

09:49
77
ktajagruenfeld 13h
New day, new event
S tem vajbom se
lazi prprau
Send message

GOSTILNA LIVADA, Hladnikova ul. 15, 1000 LJUBLJANA

SPOŠTOVANI,

Vabim Vas na praznovanje ob mojem 95. rojstnem dnevu,

ki bo v nedeljo 21. junija 2026 ob 15.00 uri v gostilni LIVADA .

PROGRAM

1. ***SPREJEM : v šotoru pred dvorano, predstavitev gostov v dvorani***
2. ***VEČERJA: trije meniji (po izbiri)***

Juha: 1. Domača hišna goveja juha, ali

2. gobova juha s kremo kisle smetane

Meni : 1. svinjska pečenka, piščančji zrezek po dunajsko, pražen krompir, solata ali

2. telečja pečenka, pražen krompir, solata, ali

3. file postrvi, blitva s krompirjem in olivnim oljem, solata

Sladko: jabolčni zavitek z vanilijevo kremo

Prosimo, da nam Vašo udeležbo sporočite najkasneje do 10. junija 2026 na tel. Andrej 041841754 ali Mariča 041841748 ali Tjaša 041638553 skupaj z izbiro menija!

Namesto daril zbiramo prispevke za boj proti raku ! V spomin na umrle po raku: moje mame Marije, brata Jerneja in njegove žene Simone ter žene brata Gregorja Nataše.

Andrej Hočevar

DEŽELNA BANKA SLOVENIJE

Deželna banka Slovenije d.d.
Kolodvorska ulica 9
1000 Ljubljana
01 47 27 100
info@dbs.si
www.dbs.si

POTRDILO O PLAČILU V OBDELAVI / RECEIPT OF PAYMENT IN PROCESS

Podatki o plačilu
Payment data

Vrsta plačila / Payment Type:	ODLIV / OUTCOME
Znesek plačila / Payment amount:	910,00 EUR
Datum valute / Value date:	29.06.2026
Datum poravnave / Settlement date:	29.06.2026
Številka transakcije / Transaction Reference Number:	27022362
Koda namena / Purpose Code:	OTHR - Drugo
Opis plačila / Details of Payment:	DONACIJA: DR.ANDREJ HOČEVAR; V SPOMIN UMRLIM ZA RAKOM DRUŽINE hOČEVAR: MAME MARIJE, BRATA JERNEJA IN SVAKINJ: SIMONE IN NATAŠE

Podatki o plačniku
Ordering Customer Details

IBAN:	SI56 1910 0001 0008 708
Ime in priimek/naziv / Ordering Customer Name:	MARY M D.O.O. LJUBLJANA
Naslov / Ordering Customer Address:	POD TOPOLI 82, 1000 LJUBLJANA
Referenca / Reference Number:	SI99
Banka plačnika / Ordering Customer bank	
SWIFT/BIC:	SZKBSI2X
Naziv / Ordering Customer Bank Name:	DEZELNA BANKA SLOVENIJE D.D.
Naslov / Ordering Customer Bank Address:	KOLODVORSKA 9, LJUBLJANA

Podatki o prejemniku
Beneficiary's Details

IBAN:	SI56 6100 0000 8643 823
Ime in priimek/naziv / Beneficiary's Name:	DRUŠTVO RDEČI NOSKI
Naslov / Beneficiary's Address:	VOJKOVA CESTA 004, 1000 LJUBLJANA
Referenca / Reference Number:	SI99
Banka prejemnika / Beneficiary's Bank	
SWIFT/BIC:	HDELSI22
Naziv / Name of Beneficiary's Bank:	DELAVSKA HRANILNICA D.D. LJUBLJANA
Naslov / Name of Beneficiary's Address:	MIKLOSICEVA 5, LJUBLJANA

Potrdilo o plačilu je izpisano iz elektronskega bančništva. Payment confirmation is printed from Electronic bank.
26.06.2026

Predsednica Republike Slovenije

NATAŠA PIRC MUSAR

Predsedniška palača, 15. junij 2026

prof. dr. Andrej Hočevar
Pod topoli 82
1000 Ljubljana

Spoštovani prof. dr. Andrej Hočevar,

ob vašem častitljivem 95. rojstnem dnevu vam izrekam iskrene čestitke ter globoko spoštovanje za vaše življenjsko delo. Kot eden izmed pionirjev slovenskega agrometeorološtva in soustanovitelj Društva meteorologov Slovenije leta 1954 ste s svojim znanjem, predanostjo in vizijo pomembno zaznamovali razvoj slovenske meteorološke stroke.

Vaše besede, da je življenje preprosto, če skušamo razumeti druge in nanj pogledati skozi njihove oči, ter vaše vodilo spodbujanja in podpore drugim, odsevajo vrednote, ki so gotovo navdihovale številne sodelavce in naslednje generacije strokovnjakov. S svojim zgledom ste pokazali, da se resnični napredek gradi na medsebojnem spoštovanju, sodelovanju in skrbi za človeka ter naravo.

Ob jubileju vam želim veliko zdravja, osebnega zadovoljstva, miru in številne prijetne trenutke v krogu vaših najbližjih. Naj vas spremlja ponos na bogato dediščino, ki ste jo ustvarili za slovensko znanost in družbo.

Iskrene čestitke in vse dobro!

dr. Nataša Pirc Musar
PREDSENICA REPUBLIKE SLOVENIJE

Dr. Andrej Hočevar
Zaslužni profesor Univerze v Ljubljani
Vršiška 44
Kranjska gora

Ljubljana, 22. junija 2026

Spoštovana ga. dr. Nataša Pirc Musar Predsednica Republike Slovenije
Predsedniška palača
Ljubljana

V posebno čast mi je, da sem prejel čestitko za mojo obletnico 95. rojstnega dne od Vas, od najvišje predstavnice Republike Slovenije. Še posebej zato ker delim v celoti Vaša mnenja o številnih vprašanjih, ki jih posredujete javnosti z Vašimi nastopi.

Uživam, da ste moja predsednica z vsem, kar predstavljate, kar za številne Vaše predhodnike ne morem trditi. Z vsem srcem Vas podpiram in upam, da boste tudi v naslednjem obdobju še Vi moja predsednica.

S pozdravi , za zdravo in uspešno delo

Vaš občudovalec

Andrej Hočevar

A. Hočevar

DRUŠTVO IZGNANCEV SLOVENIJE
1941 1945

Za vaš osebni praznik

Iskrene čestitke

95

DRUŠTVO IZGNANCEV SLOVENIJE, K O.L.J. VIČ-RUDNIK

OF

80 LET OSVOBODITVE

Spoštovani! 95

Vse najboljše za tvoj rojstni dan ti želi
KO ZB NOB Kolezija - Murgle - Trnovo

za Cuttanovič Sonja

Dragi Andrej!

Za Tvoj praznik
Ti ne želim
zdravja, razumevanja
ni vse dobro v
družbi svoje družine!

Prisrčne pozdrave

Oleg

Ptuj 29. maj 2026

95

Tjaša
Lucija Doni Alica
Jana Tina
Lina

2. junij 2025

Dedi !

Pravijo, da se čas hitro obrne ..
Samo portret zamižiš, in --
.. že 95 stoji.

Tudi v preteklem letu
ti nisi dolgočas,
sta renovirala hišo na morju,
se šla maškare, odšla na koncerte,
na ogromno rojstnih dni, dogodkov, zabav,
še večino življenje kot je za prav.

Pa da tako bi ostalo,
toplumno odšel si dedek tudi za naš!
Da vsi bi vedeli kako včasih je bilo
postal knjige si avtor!

Vsakič ura presenečaš
s svojimi podvigi in knjigami,
mi pa te lahko samo občudujemo
in nasvete si zapisujemo.

Kako naj tako polno življenje hoje
še dodatno obogatimo ?
Podarjamo ti čas z nami,
tvojo ozjo družino.
Dan presenečenja na obali,
da še dolgo knjigo spominov
s tabo bomo pisali.

RADI TE IMAMO ♥ VSE NAJBOLJŠE

HOČEVAR ANDREJ 2.6.1931 KOČEVJE

NAJSTAREJŠI BRAT OD PETIH BRATOV

1 ANDREJ 1931
2. TOMAŽ 1933 POKOJNI
3. BOŠTJAN 1938
4. GREGOR 1943
5 JERNEJ 1947 POKOJNI

- ZA ROJSTNO OKROGLO OBLETNICO SMO IMELI PIRNIK IN ANDREJ JE NAPISAL PESMICO ZA ROJSTNEGA SLAVJENCA.
- PA SEM SI MISLIL DA TOLSI BOM PRISPEVAM GOVOR LOV NAJHLAJŠI ŠE ŠIVOČI BRAT, ZA NAJSTAREJŠEGA ČLANA. TO JE BILA ŠE ZADNJA PRILIKA, KJER BOŠTJAN JE SEL SVOJE DELO ZA NESIGNALE PRAZNOVANJA.

ANDREJ
- ZHEDAJ SMO SE ŠALILI DA ŠI OD SVOJEGA ROJSTVA PODARIL VSE ZADNJE, DA ZA NAS NI NIČ OSTALO. NIKDAR TI NISMO DILI DOLG.
- ŽELIM TI DA OSTANEŠ ČIL IN ZDRAV IN DA PRAZNUJEŠ ROJSTNE HOČEVAR NA STO LET ALI VEČ.
- MISLIM Z BOŠTJANOM STA BOLJ BOLHANA, IN MORATA SKRBETI NASLEDNJEM NASLEDNJEM.

UŽIVAJ ŽIVLJENJE DOKLER JE ČAS, KAJTI PRIŠEL BO ČAS KO NE BO SEBE ČAS IN TA ČAS BO LJAL ČAS.

ANSELM VEINLJENJA SI BIL:
- NAJBOLJŠI UČENEC, ŠTUDENT, DOKTOR
- ČASOVNIK
- ŠPORTNIK
- ČRKOSLIKAR ČOLNOV
- JABOLČNI ZLOČIN DO KRAJA NAREJEN SMO LONČKE SPOJILI S POMOČJO ELASTIK.
- SLEDOVALEC MENI, NAPOVEDAL SEM TE, KAR KO VSI SMO ŠE PO ŠTIRIH V AMERIKO. OBGOVORIC SI MI TAKO: TAM MORAŠ ŠTUDIRATI VSAJ 3 LETA OBVEZNO 4 LETA. OBTOŽBA NAREJ AL TI LAHKO USTE ALI PA VSI NE! TAKOJ SEM SE ODLOČIC, DA TO NI ZAME.
- POZNAL SALEC ZGODOVINE HOČEVAR (ROČENJE, LAGER MOJO MESTO) KI SI NAMA SEL Z NJEGOVIM OČETOM BIL DOLGOLETNO, NI BIL ZGODOVINAR
- OD 1965-2005 JE LAHKO BILO 10 LETI NAPREJ CETNI PIRNIK ZA 100 SEVERNO HOČEVAR DVORA IN MARIJE.
- MES DRAGI SMO SE VEDNO RAZUMELI IN SI MARSIKDAJ POMAGALI. POMOČ JE BILA FINANČNA ALI PA FIZIČNA PRI RAZNIH DELIH

- PRI NEJCU: SELITEV LESENEGA OKVIRJA DIMNIKA - KRK, POSTAVITEV IN KASNEJŠA REŠITEV.

POMOČ PRI POSTAVITVI HIŠE / POSTOPKI OKOLI FINANC ZA 1 MESEC.

- PRI BOŠTJANU: ZAOBJANJE STROPOV / HORIZONTALE
- PRI TOMAŽU: POSOJILO SE RABI ZA NAKUP STANOVANJA.
- PRI GREGORJU: TOMAŽ MI JE POMAGAL SEDAJ, KI SEM POTREBOVAL PRI ODPRTJU OBRTI.

- HVALA LEPA ZA POSLUŠANJE.
- ZA SPREJEMA SEM DEN NA RAZPOLAGO.

NOVEM LAH ŠE ENE VPRAŠANJE

- KAJE SEM ŠEL NA SLOVENSKO KOŠARKARSKO PRVENSTVO ZA MLADINCE KOT DA POLOVO ANJE DEJ ANDREJ OLEDNIČNOV SE ZA NAMI
- GOLOREC SEM DIL ŠE ENKRAT PREJ POSEMSEGETI KOPETI ANDREJ, TOMAŽ V REŽIJI GORNJE ROČA 21.6.2016

95

95

9
5

Ljubljana, 13. junija 2026

SPOMINI

Moja mladost se je začela v Kočevju. Tja smo se moja starša in jaz preselili iz Litije leta 1932. Spomini na mojo mamo Marijo in družino iz katere je izhajala Cenetovine iz Ribnice so še vedno zelo živi.

Nas otroka v prvih letih življenja, mene Andreja in Tomaža je kmalu vpisala v šolo harmonike. In kmalu so naju povabili na nastop. Na 80. letnici mojega deda Andreja sem na mizi v narodni noši zaigral par pesmi.

Tudi za pusta ni mirovala. Nas otroke takrat smo bili že trije: Meni in Tomažu se je pridružil še Boštjan in nas je našemila v kurjo družino., petelin, kura in piščanec. Piščanec Boštjan je bil še majhen in je pogosto jokal. Na obleke je šivilja prišila perje in bili smo prav lepa kurja družina!

Kot dekle je bila mama vodnica v društvu Sokol in je bila vešča tudi v športih. V Kočevju je nas otroke naučila smučanja in drsanja. Na Rinži je vozila loke in tudi kasneje ji je bilo drsenje v veliko veselje. Z njo in sestričnama Manco in Mileno Burger smo večrat vozili skiering za sanmi, ki so peljale očeta v ambulanto na Faro, pred mejo s Hrvaško. Tudi s taborniki je sodelovala in kasneje v Novem mestu na taboru tudi kuhala.

V Kočevju smo se družili z raznimi družinami. Med njoimi tudi z družino Vinka Sadarja, agronoma.Ta je imel vzgledno urejeno kurjo ograd o v kateri je gojil pasmo Štajerko. Ta mi je bila tako všeč, da sem se tudi jaz kot otrok začel ukvarjati z vzgojo kur in kasneje še rack. Uredil sem zaklopna gnezda in želel sem tudi vzgojiti svoj rod Štajerk, pa mi ni uspelo. Samostojna koklja je pripeljala kup raznobarvnih piščancev.

Po kurah sem si zamislil še rejo kuncev in to angoro pasmo. Oče je podpiral moje aktivnosti in mi je dal narediti lepo kletko zanje.

Pogostosmo obiskovali domačijo moje mame v Ribnici. Tam sem se srečeval z bratranci in sestričnami, še posebej s fanti Janezom, Andrejem in Franckom, ki so bili podobne starosti kot jaz in Tomaž. Tu sem obisloval tudi Strica Knuna in tetoMaliko. Pri njih so imeli tudi proizvodnjo šabeze, s katero je upravljal hlapec Anton.On pa je imel tudi veliko veselje z rejo golobov. Imel je krofce raznih barv, visokoletače in še lepe florentince, navdušil je tudi mene zanje in kmalu sem jih imel tudi jaz v Kočevju. Krofci so me celo pričakali, ko smo se vrnili iz internacije.

Prišla je vojna leta 1941. Z njo se je dosti spremenilo. Iz Žuženberka, ki je bil pod nemško zasedbo je pribežala v Kočevje družina Dr. Smola z tremi dečki Romanom, Dušanom in Miranom skoraj moje starosti. Postali smo veliki prijatelji in posebej Dušan je bil velik inovator. Pod njegovim vodstvom smo vsi dečki začeli izdelovati sandoline. Med njimi je bil tudi Bojan Paradiž, s katerim sva kasneje skupaj študirala meteorologijo in jaz sem imel jaz skupaj z njim prvo delovno mesto na Kredarici leta 1954.

Vojna se je nadaljevala in leta 1943 je Italija kapitulirala in Kočevje je bilo osvobojeno.Oče, ki je deloval v OF je postal predsednik mestnega odbora. In bilo je veselo, vendar ne dolgo. Že čes čas so se partizani umaknili in tudi mi umaknili v Klinjo vas. Prišli so Nemci.Po njihovem prihodu smo se vrnili v naše stanovanje. Po nekaj dneh pa je naše stanovanje zasedla komanda eesovcev, nam so prepustili kuhinjo in eno sobo. Tudi to stanje ni trajalo dolgo.

V zgodnih jutranjih urah 21. avgusta 1944 so prišli vojaki in zahtevali, da se v nekaj urah pripravimo na odhod v zapor. S kolono so nas potem odpeljali v zapor v Ljubljano v Šentjakobsko šolo. Tu so že bili številni jetniki iz Novega Mesta, med njimi starši Andrijaniča in njihov vnuk Mišo Andrijanič, ki je bil tedaj star komaj dve leti, tako kot moj četrti brat Gregor. Med njimi je bil tudi Zdenko Petrič s katerim so naju v internaciji v kraju Markt am Inn uporabili za dovoz mleka iz okoliških kmetij v mlekarno. K sreči se je čez leto dni vojna končala.

Zanimiva epizoda se je zgodila nekaj mesecev pred kapitulacijo Nemčije. V komando lagerja je prišel stric Jože Hočevar tedaj v uniformi nemšega gasilca,ki je tedaj je živel na Jesenicah pod nemško okupacijo. V komandi je skušal doseči, da nas izpustijo iz lagerja, kar pa je bilo tedaj povsem nemogoče. Bil je res nenavaden poizkus, ki se je končal brez posledic zanj in nas.

Nekoliko pred koncem, pa so materam z otroci dovolili zapustiti lager, v primeru, če imajo v Nemčiji kakšne sorodnike k katerim se lahko zatečejo. To pa smo imeli in sicer strica Dr. Matica Hočevarja, ki je bil tedaj zdravnik v Domžalah. Začela se je trnjeva pot skozi porušeno Nemčijo z okvarami na železniških progah. Na področju Bavarske so bili porušeni številni mostovi. Iz prenaponjenih vlakov smo morali izstopiti in se peš podati v dolino. Če smo imeli srečo smo se z raznimi tovornjaki prepeljali do bližine naslednje postaje od koder je spet peljal vlak, do nje, pa spet pod pod noge. Tako smo se nekako pripeljali do Jesenic. Tu smo eno noč prebili v železniškem tunelu ker so bile Jesenice bombardirane. Drugo jutro pa smo se s pomočjo ilegalcev na Jesenicah vkrcali na tovornjak, ki je vozil nekakšen papir in z njim prispeli v Domžale, kjer nas je pričakal stric Matic ter sestrične iz družine Burger;

Manca in Milena in Andreja (roj. Klun) Mijatovič ter Dušan Karba iz Kamnika.

V Domžalah nismo bili dolgo. Kmalu je prišla osvoboditev in mi smo nekako prišli v Ljubljano, kjer smo se pri stricu Franciju, ki je vedno predstavljal nekakšno središče za srečanja sorodnikov, srečali z očetom, ki je zdrav prišel iz vojske. Kmalu potem smo se s tovornim vlakom vrnili v naše Kočevje, v izropano stanovanje. Tu smo se počasi ustalili in zaživeli novo življenje. Že čez nekaj mesecev pa smo se preselili v Novo mesto, kjer je oče postal okrajni zdravnik.Tu smo že na začetku imeli težave z pitno vodo, ki je ni bilo. Zato smo hodili ponjo k izviru. Pa tudi tu ni bila neoporečna in smo dobili tifus. Že jeseni leta 1945 pa se je začela šola. Pred tem sem opravil izpit za tretji razred in tako se je začela redna šola z četrtim razredom Gimnazije.

V Novem mestu sem bil zelo aktiven. Ukvajal sem se z športi: orodno telovadbo, odbojko in hribolazenjem. Hodili smo na Gorjane kje smo pomagali graditi kočo pi Gospodični. Ob nedeljah smo hodili tudi na delovne akcije - tudi v počitnicah. Tako sem se udeležil delovne akcije na progi Brčko – Banoviči leta 1946, Proge Šamac Sarajevo leta 1947 in Avtoputa Zagreb – Beograd leta 149.

V okviru aktivnosti pri telovadbi, ki jo je vodil naš razrednik prof. M. Dobovšek sem se udeležil Vsesokolskega izleta v Pragi leta 1948, kjer smo izvedli vaje prof. Murnika ter plesali Turški marš po znani klasični melodiji. Tu moram š posebej pohvaliti prof. Dobovška. Pri telovadbi sem si izvil nogo in nisem mogel hoditi. Lahko bi me izvrgli pa me je prof Dobovšek s kolesom vozil izu ambulante v Bežigrajski gimnaziji na stadion, kjer smo vadili.

Z pof. Dobovškom, našim razrednikom do 8. gimnazije smo bili vsi učenci veliki prijatelji. Deloval je kot oče celega razreda. Podučil nas ni samo pri predmetih v šoli, ampak tudi v športu in kulturi.Tako smo pod mjegovim vodstvom igrali v več igrah: Županovi micki A.T. Linhart, (oče), Revizor N.V. Gogolj (mestni glavar) in Herman Celjski, Anton Novačan (Herman Celjski).

Naš rarednik prof. Dobovšek je bil res izreden človek. Učence je imel rad in mi smo imeli njega radi. Njegova zaslugaje tudi, da se učenci njegovega razreda, ki je opravil maturo leta 1950, srečujemo dvakrat na leto od tega leta pa vse do dandanes, ostalo nas je od 23tih še 6.

Zelo me je zanimalo tudi letenje. Tako sem sodeloval pri osnovanju letalskega kluba. Dobili smo letalno letalo Vrabec in z njim opravljali poskusne skoke in lete. V letu 1950 sem se odpravil v šolski letalski center v Ribnici. Kjer sem opravil izpit A in izpit B. Še isto leto sem se odpravil na Bloke, da bi opravil še izpit C. Vendar so bila številna letalo poškodovana. Zato smo se bolj ukvarjali

s popravili , kot pa leteli. Ker se je bližal začetek študija v Ljubljani, sem odšel iz Blok v Ljubljano.

Tam sta me sprejela stric France in teta Pavla na stanovanje in hrano. Glede na veliko prijateljstvo mojih stricev in tet je bilo to skoraj samoumevno. Moja sestrična Ani mi je potem postala kot sestra. Istočasno je pri njuju stanoval že njihov nečak Franci Gerbec mojih let, tako, da smo postali kar nekakšna družina, ki se je dobro ujela. Franci je zače študij na strojni fakulteti, jaz pa na meteorologiji. Ker sta oba dobro igrala harmoniko, sta to tudi mene nekoliko učila. Jaz sem kmalu po začetku študija začel tudi študij klarineta.

Med počitnicami, in ob kocu tedna, ko sem se vračal domov v Novo mesto sem doma vadil in včasih tudi igral v manjši zasedbi, ki jo je vodil Božo Kos, Kasnejši vodja kompozicije na Konzervatoriju v Sydneyu v Avstraliji. On si je v letih 1953/1954 zamislil veliki ansambl sestavljen iz profesorjev glasbene šoile in vojaškega orkestra ter nas nekaj zunanjih, med njimi mene na klarinetu in brata Tomaža na kontrabasu in priredil koncert Gorga Gershvina Rapsodija v Modrem, ki je zelo uspel.

Jaz sem se v Ljubljani pridružil velikemu bandu na Taboru, ker sem igra tenor saksafon. Ko je ta orkester po nekiaj letih raspadel, smo se pod vodstvom Igorja Habeta zmanjšali v sekstet imenovan Caravan igrali skupaj vse do 1961 leta.

Študij meteorologije sem zaključil leta 1954 in s prvo službo na tedaj Hidrometeorološkem zavodu začel z opazovanji na Kredarici skupaj z dolgoletnim prijateljem Bojanom Paradižem, ki je celotno odpravo organiziral. Skupaj pa sva načrtovala prehrano, ki so jo potem nosači na konjih odnesli na Kredarico.

Na Kredarico smo se opravili v prvih dneh decembra 1954. Iz Ljubljane smo se odpeljali z službenim avtomobilom. Straha je bila odprta, da smo lahko vozili s seboj smuče. Tedaj še ni bilo noilcev za smuči in podobno. Iz doline Krme smo se odpravili peš, vsak s svojo prtljago. Kr sem jaz do tedaj igral v ansamblu na Taboru, nisem hotel prekiniti vadbe na instrumentu sem s seboj vlekel tudi klarinet in tenor saksofo. Bojan, ki jedobro igral na violino in na kitaro je s seboj vzel kitaro. Tako, da sva si čas pogosto krajšala, kolikor ga je ostajalo, z igranjem.

Tako je teklo delo nekaj časa kar lepo usklajeno, ko je Bojan začutil težave s slepičem.Korajžen kot je bil, se je sam odpravil s cepinom po zaledenelim snegom v Mojstrano. Od tu pa z vlakom v Ljubljano. Takoj naslednji teden so ga operirali. Jaz pa sem ostal na Kredarici sam od 23. do 27. decembra 1954.

V naslednjih dneh je prišla zamenjava, pa bližal se je tudi konec leta. Prišli so tudi alpinisti, ki so načrtovali vspon na Triglav za Novo leto. Prosil sem jih, če se jim lahko pridružim. Dovolili so mi in šli za Novo leto kar po letni poti prek malega Triglava na vrh. Snega ni bilo dosti in temeratura je bila okoli – 16 stopinj Celzija tako, da so dereze izvrstno prijele. In tako sem bil za 1. januar1955 na vrhu Triglava, kar si še danes štejem za dosežek.

Delo na Kredarici je bilo zelo zanimvo. Izmenoma z Bojanom sva eden delal opazovanja in skrbel z radiofonijo za njihov prenos z morsejevo abecedo v Ljubljano, glasovni kontakt takrat še ni bil omogočen, drugi pa je kuhal in skbel za kurjavo. Ogrevala sva se s štedilnikom. En prostor jen bil pisarna, drugi v katerem sta bila dva pograda eden nad drugim pa stanovanje.

Na Kredarici sem ostal do konca februarja 1955.Po zamenjavi opazovalca sem se z nosačem Prešernom opravil v dolino. Nekaj dni pred tem je snežilo in sneg se je že precej splazil, tako, da se namaje zdelo varno. Kljub temu se je nad Konjsko planino, koder sva se spuščala ob plazu, se je ob njegovem robu še dodatno splazilo, tako, da je mene zaneslo nižje od nosača. K sreči se je ta dodatni plaz ustavil in oba sva srečno ta del potovanja. V dolini je bilo veliko snega tako, da sva težko gazila in sva nadaljevala pot kar po vodi po potoku. V dolini Krme so bili vojaki, ki so nama postregli s čajem, tako, da sva se nekoliko odpočila in v miru in nadaljevala pot v Mojstrano na njegov dom.

Naslednji dan sem z vlakom odpotoval v Ljubljano, ker sem se javil v službo. Kor je to bilo v petek, sem v soboto nadaljeval pot v Novo mesto k staršem. Ker je to bila Pustna sobota, jih ni bilo doma. Pograbil sem saksofon in odšel v Sokolski dom, kjer sta bila moja starša in so igrali moji prijatelji. Pridružil sem se jim in tako se je končala moja odisejada na Kredarici.

Po vrnitvi s Kredarice sem delal na prognozi vremena in nadaljeval z igranjem na Taboru. Kmalu potem pa sem se odpravil na služenje vojaškega roka v Zader. Tu so me določili za časniško šolo protiletalske artilerije. Tu so kmalu začeli spraševati, če kdo kaj igra? Javil sem se ijn takoj sem dobil tri dni dopusta, da sem odšel domov po klarinet. Sestavilo smo bend petih in potem večkrat igrali v Zadru v košarkaški dvorani in okoliških vaseh. Po koncu šolanja sem prav tako dobil tri dni dopusta da odnesem instrument domov, kar mi je zelo prav prišlo. V prekomando sem potem odšel v kraj pri Zagrebu, kjer pa za igranje ni bilo zanimanja. Dobil sem druge zadolžitve.

Leta 1957 sem spoznal mojo sedanjo ženo Maričo. Toda kmalu po tem se je skupa s sestro Božo odpravila v Anglijo. Spremil sem jo na vlak in tam našel za njuju prostor pri privlačni Nemki. Pozneje sta se zbližali z njo pri jedenju popotne malice domačih pohanih piščancev. To zbližanje se je nadaljevalo, ko se je Mariča vračala domov je pri njej obtičala kar za tri tedne. Nemka po

imenu Katarina je izhajala iz številne družine polne umetnikov in glabenikov

Ko sva se leta 1960 poročila sta bila gosta na poroki tudi Katarina in njen brat slikar Franc. Kasneje se je to prijateljstvo nadaljevalo in kar nekaj let smo pri z njimi preživeli del poletnih počitnic na Francoski revieri pri st. Rafaelu, kjer so najeli počitniško hišico.

Ko sem kasneje služboval v Bruslju pri EK v letih 1998 - 1999 sem se potem pogosto oglašal pri Katarini doma. Še vedno si dopisujemo in telefoniramo že kar skoraj 70 let.

Pri njih smo se ustavili tudi tedaj, ko smo potovali za daljši čas v Ameriko. Tedaj je bila naša družina že štiričlanska. Rodila sta se hči Tjaša in sin Amdrej. Z letalo Luftair smo leteli najprej na Grenland, kjer smo ostali en dan in potem naprej v New York. Od tam pa z Geenhound avtobusom v Pennsilvanijo v University park. Tam sta nas pričakala zakonca Blackadar in nas peljala v hišo prof. Newmana, ki je bil tedaj v Evropi na študijskem potovanju ukvarjal se je s povezavo med slikami in vremenom.V tej hiši smo ostali kaj nekaj mesecev. Že naslednji dan je ga. Blackadar dpeljala Tjašo staro komaj 6 let v šolo, Andreja starega 4 leta pa v vrtec z avtobusom. Vsi sodelavci na katedri za meteorologijo so bili zelo prijazni. Ko smo se iz hiše po nekaj mescih preselili v stanovanje so nam preskrbeli vse kar smo potrebovali.

Delo in življenje je bilo zanimivo. Kmalu smo spoznali tudi druge jugoslovane, ki so živeli v University parku. To sta bila najprej Tone Mavretič in njegova žena in potem Erika in Jože Paternost. Z Eriko smo potem ugotovili, da izhaja iz Kočevja, Kjer sem živel tudi jaz v mladosti in sva skupaj hodila v vrtec v Marijin dom. Z zadnjima smo imeli stike do pred nekaj leti. Erika in Jože sta namreč Slovenijo obiskovala vsako leto.

Leta 2010 smo midva skupaj z družino Paternost obiskali Havaje. Oboji smo namreč praznovali 50 obletnico poroke. Na Havajih smo obiskali svetovno znano opazovalnico na ognjeniku Mauna Loa, kjer preučujejo kemično stanje atmosfere in je nekakšen svetovni indikator stanja atmosfere.

Ob koncu mojega dela v Ameriki sva se z ženo odločila da se odpeljemo do Kalifornije. Na fakulteti so naju oskrbeli z opremo za kampiranje od šotora do spalk in drugega orodja. In smo se odpeljali. Avto je bil station wagen Falcon in na zadnjem delu je bila skupaj s sedeži platforma, da sta se otroka lahko med vožnjo igrala, ali spala. Tako smo obiskali Devils tower in potem Skalno gorovje. V Yelovstonu smose naključno srečali z zelo zanimivim gospodom. On je nagovoril Andreja, zakaj ni v šoli. Andrej pa mu je odgovoril, da bo šel v šolo v Jugoslaviji. Andrej ga je privedel k nama in ta gospod po imenu Weintraub je bil zgodovinar, katerih starši so izvirali iz Rusije. Povabil nas je v

Kaliforniji v svoj dom, kjer se je Andrej nučil plavati in voziti s kolesom.

Vezi so ostale. Weintrauba sta imela štiri otroke. Čez leta se je pojavil eden od njih pri nas v Ljubljani, Hčerka čez pa čez nekaj let, ko smo se ravnokar vselili v Murgle. Leta 1977 je našla naš naslov na postaji pri študentih in se oglasila pri nas. Študirala je glasbo flauto na Dunaju.

Čez nekaj let sta se oglasila še starša. Potoval sta s kombijem v izrael.

Tudi pot nazaj iz Kalifornije v Pennsilvanijo je bila zelo pestra. Na poti skozi Dead Valley nam je odpovedal avto. Pokvarila se je oljna pumpa. AAA nas je oskrbel do prve postaje.Tu sam nudili oskrbo in dejali, da bodo v par dnevih poskrbeli za popravilo. Ko je to uspelo smo se odpravili naprej. In glej ga šmenta. Svetloba na žarometih je pojenjavala. Ustavili smo se na pumpi, in nismo mogli startati. Dali so mi Jump in se počasi odpraili naprej. Luči so še naprej pojenjavale. Za nami se je prpeljal amerikanec, se postavil pred nami in počasi peljal do naslenjega mesta – kakih 60 milj. Tu je pred nami zapeljal na črpalko, za nami pa tudi policija. Vse se je srečno izšlo.

On je dobil popust zarai pomoči na cesti in nas povabil na večerjo. Mi smo odklonili. Vendar drugo jutro je ponovno prišel do nas in spremil ženo Maričo v Banko, da smo lahko dvinili denar. V Nevadi namreč niso sprejemali čekov. Na črpalki pa so bili zelo prijazni. Nudili so mi pajaca in orodje, da sam popravim dinamo. Res sem se sam lotil menjavati krtačke pri dinamu, vendar ni povsem uspelo.Prišli pa smo naprej.V University parku smo avto prodali in se potem z rent a carom odpeljali na letališče v New York in odleteli v Evropo.

Ponovno smo se ustavili pri prijateljih v Nemčiji, ki so nas prišli pobrat na letališče. Iz Nemčije smo se z vlakom odpeljali domov v Ljubljano. Stanovanje, ki smo ga za čas bivanja v Ameriki oddali Italijanskemu profesorju, je bil močno demoliran, zato smo se začasno preseli k staršem moje žene.

Po ustreznem popravilu smo se vrnili v naše stanovanje in otroci so nadaljevali s šolo. Andrej je imel najprej težave. Učiteljica je dejala, da ne zna slovensko. Na začetku je govoril kar angleško, kar se je pač naučil v Ameriki in je bilo zato zanj lažje.

Že pred Ameriko sta otroka že smučala. Na smučanje smo šli pogosto v Kranjsko goro. Tam je stal avto v bližini smučišča in je bilo vse potrebno za otroka pri roki. Zato se nama je porodila ideja, da bi bilo lepo imeti v Ktranjski gori postojanko. Naš svak Jože Pogačnik, pomemben smučar tedaj, nam je dejal, da ni nobene možnosti za dobitev parcele. Mariča in Jaz v to nisva verjela. Tako sva se nekega dne jeseni odpravila v Kranjsko goro z namenom, da to preveriva. Na cesti sva ustavila neko domačinko, in jo

vprašala, če so kakšne parcele. Na to vprašanje nama je odgovorila, da imajo prof. Gregori , njegova sestra in mama v jasni še neko parcelo. Tedaj je bil del Jasne višje v gori že zazidan. Opravila sva se do gospoda Gregorija in on je dejal, da res ima parcelo v Jasni, ki pa ni zazidljiva. Pripravljen je bil nama to pokazati v naravi.. Odšli smo tja in midva sva si že zamislila meje. Ni pa nama bil pripravljen prodati dela parcele ob cesti, ker jo je že obljubil neki domačinki. Kmalu smo parcelo v nezazidljivi obliki kupili. Nato se je začela borba za zazidljivost, ki se je končala skupaj z gradbenim dovoljenjem leta 1968. Nato gradnja, takrat sem imel avto na plinin gorivo je bilo zelo poceni. Zato sem se v času gradnje udi dvakrat na dan peljal v Kranjsko goro. Največ težav je bilo z gradnjo kamina. Zidarja je bilo potrebno ob štirih zjutraj pričakati in odpeljati v Kranjsko goro. Tudi to je uspelo in lastnoročno sem znosil opeke od parkirišča do hiše na hribčku. Hiša je bila končana leta 1972, ko smo že preživeli v njej novo leto 1973.

Življenje je lepo teklo otroci v šoli, žena s svojo firmo in jaz s službo. Glede na izkušnje z gradnjo, se nam je zdelo, da imamo v stanovanju premalo prostora.

Lotili smo se iskanja in atrijska hiša našega prijatelja Langusa, ki je bival v Murglah v taki hiši, smo si zaželeli nekaj podobnega. Ob pomoči prijatelja Marjana Oblaka smo prišli do nakupa še nezgrajene atrijske hiše v Murlah. Po izdelavi še nedokončane, kupili smo jo, ko je sploh še ni bilo smo jo kupili dokončano do tretje faze in jo dokončali. Vselili smo se leta 1977 in v njej še danes zelo uživamo.

Ne pozabim mojo navezanost na vodo. Sandolin pri 10. letih, čoln na Krki v Novem mestu v letih 1946 do 1957 in, jadrnica flying junior leta 1974 imenovana Mica, ko je žena praznovala 40 letnico. Kasneje jadrnica, ki smo jo dokončali pred hišo leta 1984 in smo jo imenovali Bonita in potem še zadnja leta 1998, ki je bila imenovana Moja in tri pike. Voda in morje sta se na mojo veliko žalost končala pred desetimi leti. Moniko.Zadnja leta potekajo v relativnem miru. Po jutranji kavi se odpravim na sprehod, koder sem hodil s psičko Nono, ki jo že nekaj let ni več med živimi, in se je spominjam. Ker se žena še vedno ukvarja s proizodnjo bombažnih rokavic, imam nekaj dela z prevažanjem in dovažanjem, ter pisanjem dobavnic in računov, pa mine dan. Še nekaj počitka na vrtu in klepeta pa je noč, spanje in naslednji dan in tako mineva čas, da sem prijadral kar do 95 let.

Vodila v življenju so mi vedno bila: razumevanje, prijateljstvo in sodelovanje. Srečo sem imel, da sem v življenju naletel na številne prijetne ljudi enakih lastnosti, in tako sem vesel, da skupaj z ženo še živiva in se s tistimi, ki so še živi, z njimi druživa in veseliva življenja. Uživava z najinimi potomci, otrokoma Tjašo in Andrejem, njihovimi otroki Timom Tomom, Tajo, Sandro in Markom, in pravnuki Erikom in in Moniko.

SPOŠTOVANI,

Vabim Vas na praznovanje ob mojem 95. rojstnem dnevu,

ki bo v nedeljo 21. junija 2026 ob 15.00 uri v gostilni LIVADA .

PROGRAM

1. ***SPREJEM : v šotoru pred dvorano, predstavitev gostov v dvorani***
2. ***VEČERJA: trije meniji (po izbiri)***

Juha: 1. Domača hišna goveja juha, ali

2. gobova juha s kremo kisle smetane

Meni : 1. svinjska pečenka, piščančji zrezek po dunajsko, pražen krompir, solata ali

2. telečja pečenka, pražen krompir, solata, ali

3. file postrvi, blitva s krompirjem in olivnim oljem, solata

Sladko: jabolčni zavitek z vanilijevo kremo

Prosimo, da nam Vašo udeležbo sporočite najkasneje do 10. junija 2026 na tel. Andrej 041841754 ali Mariča 041841748 ali Tjaša 041638553 skupaj z izbiro menija!

Namesto daril zbiramo prispevke za boj proti raku ! V spomin na umrle po raku: moje mame Marije, brata Jerneja in njegove žene Simone ter žene brata Gregorja Nataše.

Andrej Hočevar